

Kế hoạch của trai

- Tao sẽ của chàng, bằng mọi giá. Đừng ngăn cản tao.

Tôi nói gần như hét vào mặt con nhỏ bạn không-thể-thân-hơn được của mình. Trong khi 6 con mắt cùng mồm nó vẫn đang mở toang hoác như chưa kịp nuốt những lời vàng ngọc tôi vừa thốt ra, thì tôi tiếp tục gặm ổ bánh mỳ đang dở. Àh, chú thích một chút rằng nói 6 con mắt ở đây là 2 con mắt để ngủ, 2 con mắt kiếng và 2 con mắt cá của nó.

Trúc, tên con nhỏ 6 mắt, đưa tay sờ trán tôi.

- Ôi... khoa học chắc hẳn sẽ rất buồn đây khi cuối cùng cúm heo cũng đã lây sang người. Mà điên àh con kia?

- Ông, ao ông iên... - Câu này có thể hiểu là: Không, tao không điên. Được nói trong tình trạng mồm đầy bánh mỳ, uống xong một ngụm trà thanh nhiệt, tôi kể lại sự tình cho cô nàng nghe:

“Sổ là tối hôm kia, tao có đi sinh nhật một con bạn không thân lắm. Nhưng dù không thân lắm, tao vẫn cứ đi, vì nghe dân chúng đồn đại, bạn của con nhỏ này chỉ toàn các anh đẹp trai và các cô đẹp gái... tao phải đi mà ạch, để lo cho cái sự thật rằng: tao đang ế chảy ra mà chả ma nào thèm nhìn. Và tao thề rằng lần sau nếu có đứa bà tám nào đồn thổi với tao cái kiểu đó, tao sẽ vả cho cái mặt nó tàn hơn cái hoa huệ sau khi cúng nhá... Ôi trời, mà có hiểu cảm giác muốn hét lên cái câu: “Đâm mù mắt tao đi...” khi dự cái tiệc đấy không...???”

Tôi chắc chắn rằng đã thấy con Trúc rút khăn giấy ra chặm nước mắt... nó xúc động ư???

“Toàn là, trời sinh một cặp xứng đôi, Chí Phèo Thị Nở là đôi nhân tình mà ạch... Khi ấy, tao biết mình đã bị lừa và đau đớn hơn khi nhận ra rằng chai nước hoa nhái loại 1 tao tặng cho chủ nhân bữa tiệc đã hi sinh vô ích... và cũng khi ấy, ý chí người phụ nữ miền nam trong tao đã nổi dậy, biến đau thương thành thù hận, tao quay qua trả thù bọn đồ ăn... khốn kiếp.

Và rồi... tao đã gặp chàng mày ơi... tao yêu chàng ngay cái nhìn đầu tiên, đồng thời cũng hận chàng vô độ. Chính chàng... chính chàng đã làm tao rơi mất cái đùi gà nướng mật ong đang cầm trên tay khi tao nhìn thấy chàng. Rồi khi ấy, bao tử tao không còn thèm nhớ đồ ăn, vì tao đã bận chăm chú vào chàng. Chàng lãng tử nhưng cực đàn ông, ôi, tao thích, tao thích... Tóc cắt ngắn, râu quai nón mờ mờ, mắt một mí, cười nhếch mép... đều ời là đều... hư ời là hư... Nhưng đàn ông không hư đàn bà đâu mê phải không mày???"

- Khoan, khoan, người đẹp, để tao chạm nước miếng... rồi, tiếp.

“Khi ấy, chàng nhẹ nhàng bước lên sân khấu và mở cái hộp đen đen chàng xách theo bên mình, tao cứ tưởng chàng cầm ra một cặp côn nhị khúc và biểu diễn tao xem cơ, nhưng không, chàng cầm ra một cây violin rồi bắt đầu kéo đàn... Eternal Flame... lửa tình bất diệt, ngay cái bài mà tao thích nữa cơ chứ...”

Tới giờ khi hồi tưởng lại, tao vẫn còn nghi ngờ rằng khi ấy mình có chảy nước miếng vì không khép mồm không cơ chứ. Nhưng tao cứ ngây người ra nghe chàng kéo đàn. Khi ấy, tao cũng đã gởi lời xin lỗi đến mama tao vì đã quên mất tên bà trong thời khắc đó... Đến khi chàng dừng lại, tao vỗ tay như điên dại, như con tinh tinh trong vườn thú... để rồi chàng nhìn ta và mỉm cười. Và từ chính giây phút đấy, tao quyết định sẽ của chàng bằng mọi giá.”

- Rồi, nắm bắt vấn đề. Nhưng cho tao hỏi, mày có chút thông tin nào về nó không?

- Có chứ, ngay sau lúc chàng kéo đàn, tao đã quăng mất cái sĩ diện mà mình gìn giữ 20 năm nay, để tiến lại tiếp cận chàng và “mần” quen với chàng. Sinh viên năm 4, 22 tuổi, Kinh tế, rất gần trường của mình.

- Vậy giờ mày tính sao.

- Phải hẹn chàng đi cafe để tìm hiểu thêm về chàng chứ sao... Ôi... ngại quá, con gái mà lại đi mời con trai đi cafe cơ... ngại quá... ngại quá...

Trúc lấy tay che mồm.

- Oe, một đứa con gái vừa nói với tao rằng quên tên mama mình khi nhìn trai

thì đừng nói chữ “ngại” khi hẹn trai đi café cưng nhé. Khi nào cần giúp, cứ lên tiếng, tao sẵn sàng giúp đỡ, biết đâu bạn của chàng mày cũng đẹp không kém... hý hý.

...

Paris Delli Coffee, 7 giờ 30 phút tối.

- O, anh chào em, xin lỗi vì anh đến trễ.

- Dạ không, do em đến sớm thôi.

- Em uống gì???

- Cho em một café đen... còn anh?

- Café sữa đá.

Anh phục vụ xinh xinh bưng hai ly café ra và hiển nhiên đặt ly café đen chỗ chàng và café sữa chỗ tôi...

- Haha, người ta nghĩ con trai thì phải café đen và con gái phải café sữa nhì. – Chàng nói rồi cười cái kiểu “đểu yêu” của mình.

Tôi và chàng nói chuyện “khá” hợp nhau, kiểu như thế này:

- Anh thích xem phim gì?

- Tình cảm, lãng mạn, đôi khi triết lý một chút. Còn em?

- Dạ phim hành động với kinh dị.

- Thế àh, em thích đọc sách không?

- Có chứ anh. Em thích Quý Cỗ Nữ, Sái Tuấn, mấy người đó viết truyện kinh dị hay ời là hay... Còn anh???

- Anh thích Marc Levy và Harry Potter...

Thế đấy, chúng tôi cũng “hợp” nhau chứ hả???

Nhiều khi, tôi thấy mình cũng khá dễ thương và xinh đẹp, thế không hiểu sao mà tới giờ vẫn ế, thêm vào đó lâu lâu lại được má yêu phán cho một câu:

- Mà mà không bỏ cái tính cách như con trai ấy đi, thì có chó nó lấy...

Tôi đã tự nhủ rằng, nếu xui rủi tới mức đó, tôi sẽ cưới một con Bulldog cho nở mặt nở mày, chứ nhất quyết không cưới Chihuahua.

Sau một hồi vòng vòng, tôi cũng hỏi cái câu quan trọng nhất.

- Anh có bồ chưa?

- Có rồi? Còn em???

Rồi xong... 0đ, 0đ, 0đ, lần hẹn hò đầu tiên với một thằng con trai do tôi chủ động mời đáng được cho số điểm đó. Haiya, cái tên vô duyên vô dùng, nhét vô thùng cũng lòi cả thúng vô duyên. Sao hăn có thể nói như chửi vào mặt tôi rằng: Anh có bồ rồi... thà hăn lấy ly café sữa đá đang cầm trên tay hất thẳng vào mặt tôi thì có lẽ tôi sẽ thấy dễ chịu hơn.

- Em... em chưa có bồ. – Tôi dùng tất cả sự nhẫn nhịn còn lại của mình để nở một nụ cười rồi nhanh chóng kết thúc cuộc hẹn vô duyên này.

Thất bại hoàn toàn.

Nhưng không, tôi không phải là cái dạng con gái dễ dàng chịu thất bại. Ông bà ta đã dạy một câu rất chí lý rằng:

Cái gì của mình, sớm muộn gì nó cũng là của mình.

Cái gì không phải của mình, giành giật riết nó cũng là của mình.

Huống hồ chi, hăn... cái thằng con trai đấy, đã dám chà đạp lên tâm hồn đứa con gái ngây thơ, hồn nhiên, trong trắng, thánh thiện là tôi đây. Tôi phải của hăn cho bằng được, để rồi khi có được hăn, tôi sẽ đá hăn văng như một trái banh để trả thù.

Này này, nhớ nhé, đừng bao giờ đắc tội với một cô gái đang yêu và thất tình nhé.

Kế hoạch bắt đầu.

11h trưa trước cổng trường Kinh tế.

Hắn leo lên chiếc Elizabeth (con trai gì mà đi xe nữ thế, phải Nouvo LX như tôi mới nam tính chứ...), đằng sau là một cô nàng búp bê nào đấy, áo đầm hồng phấn, áo thun hồng nhạt hơn, chân mang giày búp bê. Áh àh... thì ra bồ hắn đây, hắn thích loại con gái nhìn như con búp bê bị nhúng vào thùng sơn màu hồng thế đấy. Hắn và cô nàng đi mất, không để ý đến quán cóc bên đường có 2 người con gái mặc toàn đồ màu đen, quần hai cái khâu trang to đùng đang ngồi hút trà đá, chính là tôi và con Trúc. 5h chiều tại shop Tiểu Thư.

- Mà y giết tao đi... trời ơi, làm sao tao có thể bỏ cái quần jeans rách thân yêu để mặc vào cái váy lùm xùm này chứ.

- Trả thù, thiếu nữ ngây thơ trả thù...

- Ô kê...

6h30 phút tại shop Búp bê.

- Đau, đau... không nhét nổi, chân tao đau quá, giày gì mà nhỏ xíu thế... Làm như Mẫn Thanh bó chân ấy... đau...

- Trả thù, thiếu nữ yếu đuối phải trả thù...

- Ủm. Tao hết đau rồi...

8h30 tối nhà tôi.

Tin nhắn: “Anh đang làm gì đó?”

“Đang nằm đọc sách thôi, còn em?”

“Em không biết nói dối, nên em sẽ nói là, em đang nhớ anh...”

Trả lời hơi lâu...

“Em làm anh vui đó...”

“Anh rảnh không, ngày mai mình đi café nữa nhé.”

Trả lời hơi lâu...

“Ừm, mai chỗ cũ giờ cũ nhé.”

...

Hắn trở mắt nhìn tôi như thể tôi không được sinh ra từ cái trái đất này, hay như thể tôi là một sinh vật lạ, lạ nhưng đẹp nhé. Đẹp lạ đẹp lòng, chung vô mừng cũng còn thấy lạ.

Áo thun nhẹ bên trong, áo khoác sơ mi ngắn ở ngoài, váy hồng chấm bi trắng, chân mang giày búp bê xanh cỏ non, trên tay xách một chiếc giỏ xách tone với màu giày, tóc bông bênh mái ngang, nhìn tôi như một con bé teen nào ấy.

Tôi và hắn nói chuyện nhiều hơn. Đây thì Marc Levy nhá, đây thì Harry Potter nhé. Tôi nói tất tần tật về hai thứ ấy, am hiểu lắm cơ. Sao lại không am hiểu được khi đã bỏ cả ngày để ngồi coi cả 7 phần phim Harry thay cho truyện (đọc 7 cuốn ấy trong 1 ngày có mà chết àh). Rồi đã bỏ công lên google search tóm tắt các truyện của Marc Levy và chăm chú đọc các phần bình luận của người ta và in nó ra thành của mình. Hắn có biết vì hắn tôi đã bỏ ra bao nhiêu công sức không nhỉ...

Hắn cười nhiều hơn lần trước, và lần này cũng do tôi chủ động đòi về, mặc dù hắn chưa muốn chút nào. Cảm giác thiếu sẽ làm cho người ta thêm cơ mà.

“Hôm nay, anh thật sự ngạc nhiên về em, và em làm anh rất rất vui.”

Tin nhắn hắn gửi cho tôi trước khi đi ngủ đấy.

...

Hắn đã có ý ngoại tình, rõ ràng là thế. Đây nhé, đã có bồ, mà một đứa con gái khác hẹn đi café vẫn đi, rồi còn nhắn tin qua lại nữa. Mà vấn đề quan trọng

nhất, là đứng trước một đứa dễ thương như tôi, làm sao hần lại không có tư tưởng ngoại tình.

Hần và tôi đã nói chuyện thế này.

- Anh có bồ rồi, em không ngại sao?

- Anh không ngại thì có gì để em ngại. Huống chi, em tin mình đủ sức đánh bại bồ anh... Haha. (Mặc đồ Bạch Tuyết mà nói chuyện cứ như Hoàng Hậu ấy nhỉ).

Chắc hẳn rằng các bạn đang coi thường tôi lắm hả? Hay nói rằng tôi là loại con gái chả ra gì??? Nhưng không đâu nhé, nếu các bạn vào tình cảnh của tôi, các bạn mới thấy rằng, để trả thù được hần, thì dù làm chuyện gì cũng là xứng đáng. Ai bảo dám chọc giận một người con gái yếu đuối như tôi.

Rồi thì ngày đó cũng không xa. Hần chia tay con búp bê bị nhúng vào thùng sơn hồng kia và đổ tất cả tội lỗi cho tôi: “Anh không thể ngừng suy nghĩ về em, ngay cả khi bên bồ anh.” Ngoại tình tư tưởng đấy. Sau đó đôi ba ngày, hần gởi cho tôi 1 cái tin nhắn vồn vện 3 ký tự: “ILU”. Hiểu rồi đấy.

Thế là chúng tôi chính thức yêu nhau. Kế hoạch của trai của tôi thành công mỹ mãn. Nhưng...

Tiếp theo cái kế hoạch này, tôi phải đá hần ta văng xa như một trái banh để cho hần phải khổ đau tột cùng. Rõ ràng hần ta đã bỏ con búp bê nhúng sơn để theo tôi, thì chắc chắn sẽ có 1 ngày hần cũng bỏ tôi để theo một con búp bê bị hư nào khác. Sự đời là thế. Nhưng mà, tôi lại phát hiện ra rằng, hần có rất nhiều điều hay ho.

Hần ăn nói có duyên vô cùng (thế tại sao cái đêm đầu tiên café tôi lại thấy hần vô duyên kinh khủng), hần kéo violin mê đắm lòng người, hần am hiểu về hình như mọi lĩnh vực, hần bình luận âm nhạc và điện ảnh như một chuyên gia, ngay cả cái cách hần cười cười rồi quây ly café sữa, cầm lên uống 1 ngụm cũng cuốn hút tôi.

- Mà thất bại rồi cô nương. – Trúc đã nói thế.

- Sao thất bại, tao đã cua hần thành công đấy thôi.
- Nhưng giai đoạn quan trọng nhất là đá hần ta mày lại không làm được.
- Ờ thì... tao muốn để hần sâu đậm hơn một chút để đá thì hần sẽ đau hơn.

Thật ư??? Tôi tự hỏi mình.

Cho tới một ngày, khi tôi chưa đá kịp hần ta thì hần lại cho tôi một bất ngờ. Đáng lý tôi và hần sẽ đi coi phim vào tối hôm đó, nhưng rồi hần lại chở tôi đến một con hẻm nhỏ nhỏ trên đường.

Khốn kiếp thật, đê tiện thật, mới quen nhau như thế mà hần đã muốn chở tôi đi khách sạn hay nhà nghỉ gì đấy, hay tệ hơn là hần muốn giở trò đồi bại với tôi ngay tại con hẻm tối này, tôi lục lọi giỏ xách xem có thứ nào có thể tự vệ được không. Rồi còn đê tiện hơn nữa, khi hần dừng lại trước một căn nhà bình thường, không có được cái biển Hotel, hix hix, hần coi tôi rẻ tới mức không cần vào Hotel sao???

- Em xuống xe đi, vào nhà ăn cơm cùng ba má anh.

Đợt tập 1, đúng là lấy dạ tiểu nhân đo lòng quân tử. Ui trời, hóa ra là ra mắt phụ huynh ư? Chết chết, cũng may hôm nay tôi vẫn chừng diện như một con búp bê ngây thơ, không đến nỗi nào. Tôi bèn lên vào nhà cùng hần và đón nhận bất ngờ thứ 2.

Con búp bê nhúng sơn hồng đang ngồi trong nhà... Vậy mà hần dám nói là đã chia tay, đê tiện, còn ở chung với nhau nữa cơ đấy. Con búp bê hồng nhìn tôi rồi lên tiếng:

- Cứ mỗi lần em mặc đồ như vậy là anh hai nói em điếu, vậy mà má coi anh hai chọn người yêu kìa...

Đợt tập 2. Anh hai, vậy hần là anh con búp bê hồng... Vậy còn bồ hần đâu???

Bữa cơm diễn ra thế nào tôi cũng không còn nhớ, chỉ biết mình bèn lên ăn, ai hỏi gì nói đấy, ba má hần cũng dễ thương và hiếu khách lắm cơ. Ăn xong thì phải xuống bếp rửa chén, cô gái ngoan cơ mà. Rồi khi nhìn vào cái tủ sách của hần, tôi càng giật mình vì trên đó đầy đủ: “Đau thương đến chết”, “Kỳ án

ánh trăng”, “Nỗi đau đom đóm”, “Quán trọ hoang thôn”... toàn những tiểu thuyết kinh dị mà tôi thích. Vậy là sao?

Và khi đưa tôi về nhà, hẳn ta nói cùng tôi.

- Anh nói em nghe cái này nhé, lần sau ta gặp nhau, em cứ mặc jean rách, áo pull, mang doctor đi nhé, anh nhìn con em anh là ngán lắm rồi, hì hì. Thật ra khi gặp em lần đầu, anh đã thích cá tính rất đặc biệt của em, nhưng mà... anh ngại nên không nói, rồi cũng không biết sao mà nói là... anh đã có bồ. Chứ thực ra lúc đó anh đang ế chảy ra, haha. Lần thứ 2 anh gặp em, anh hiểu em đã vì anh mà thay đổi như thế, anh càng thích em. Với lại... em là người con gái đầu tiên anh mời về nhà ăn cơm đấy. Nếu lần đó em không chủ động mời anh cafe lần thứ 2, anh cũng sẽ mời em thôi... ai ngờ em mê anh dữ quá... hahaha.

Đơ toàn tập... Sau tiếng cười ấy là tiếng hét thất thanh của hẳn vì bị tôi nhéo.

Thế đấy, kế hoạch của trai của tôi thành công ở bước đầu tiên và thất bại ở bước cuối cùng.

Và càng thất bại hơn nữa, khi mà sau này, hẳn, cái đứa con trai mà bây giờ tôi đã gọi là chồng, và là papa của con gái yêu của tôi, nói cho tôi nghe một bí mật.

Ngay bữa sinh nhật con bạn của tôi, hẳn đã chú ý tôi, và hỏi thăm về tôi. Dĩ nhiên người ta sẽ kể cho hẳn nghe rằng tôi là một con nhỏ như thế nào. Để rồi hẳn đi đến quyết định: “Anh muốn xem thử coi liệu anh đủ sức hút để bắt một cô gái cá tính như em phải thay đổi vì anh không... Ngay khi gặp em mặc đồ như búp bê, anh nén lắm mới không phì cười đấy, hahaha... Còn ngày đầu tiên, là anh cố ý nói khác sở thích của em để xem em thế nào đấy... Anh thắng em rồi nhé.”

Hậu quả của việc kể lại cho tôi nghe chuyện đó, là hẳn phải lau nhà, rửa chén gần 1 tháng cho tôi... Ai bảo.

Thế đấy, giờ tôi cũng chả hiểu kế hoạch của trai của mình được gọi là Thành Công hay Thất Bại nữa??? Bạn biết không???